: De Jacht : naar 'n Vrouw

Aan den Boschweg in den Winter — Rotterdam (Kralingen).

De jonge schoone meesteres van Dudley Court keek den tegenover haar in een gemakkelijken stoel gezeten jongen man scherp in het knappe gelaat, terwijl hij achteloos een sigaret aanstak. Een opmerking van hem had haar argwaan opgewekt.

„Niet dat oude onderwerp alsjeblieft, Thony!" verzocht ze.

Het was een heerlijke zomeravond en zij zaten na afloop van het diner onder de veranda. Dudley Court, 't moet gezegd, was een statig landgoed aan de Zuidkust van Engeland, vanwaar men een prachtig gezicht had op het Kanaal. Op een halve mijl afstand zag men de lichten schitteren van Petmouth, een klein zeeplaatsje met een flinke haven, die druk bezocht werd door tal van fraaie luxe-jachten.

Lord Anthony Kelworth verzette zijn stoel een weinig, zoodat hij de jonge dame recht in het gezicht kon zien.

„Als gastvrouw is het je plicht, Lydia," zei hij quasi-gestreng, „om aan elk onderwerp van gesprek deel te nemen, dat je gasten gelieven in te leiden, vooropgesteld, natuurlijk, dat het respectabel is."

„En niet vervelend!" antwoordde Lydia min of meer wreed.

„Zelfs al is het vervelend," ging lord Thony onverstoorbaar voort. „Nu lady Thomson en de schilderachtige Sequeira druk bezig zijn je landgoed te exploreeren gebeurt het eindelijk eens dat we alleen zijn. Daarom lijkt het mij nu een geschikte gelegenheid bij vernieuwing je mijn verlangen kenbaar te maken naar het bezit van je hand!"

„Wat 'n lange speech voor jou, Thony!" lachte Lydia.

„Er komt nog meer!" zei hij. Hij trok nadenkend aan zijn sigaret. „De situatie in 't kort is deze," ging hij kalm voort. „Hier ben jij een jonge dame van een en twintig puissant rijk, meesteres van Dudley Court en — alleen in de wereld. Denk eens na! Alleen! 't Is vreeselijk! Als er nu een hartstochtelijk bewonderaar komt, zooals ik, dan behoor je toch te zeggen: „Ach, eindelijk, den waren Jozef gevonden! Ik ben toch wel gelukkig! Ik wil onmiddellijk trouwen met dezen . . . ."

„Geblaseerden, gemakzuchtigen, pedanten lord Anthony Kelworth," voltooide Lydia lachende. „Een bewonderenswaardig schilderij, Thony, maar 't is niet geheel bevredigend!"

„Neen, dat geloof ik ook," stemde hij met een zucht toe. „Het andere is beter. Het is dat van een onafhankelijk meisje, een klein beetje excentriek; die geen chaperon hebben wil, die slechts in gezelschap van een kamenier en een knecht alle onmogelijke plaatsen ter wereld afreist, precies doet wat ze wil en het beste meisje is dat ik ooit ontmoet heb!" riep hij enthousiast uit. „Ik zeg je, Lydia, je moet met mij trouwen!"

Zij schudde slechts het hoofd.

„Neen, Thony! Je bent een lotus-eter!" [1])

Hij stak een andere sigaret op.

„Wat zou dat? We zullen het best met elkander vinden. Dat is zeker!"

Er kwam een schittering in haar oogen; ze leunde voorover in haar stoel.

„Is het nog nooit bij je opgekomen, lord Anthony Kelworth, dat een vrouw meer verlangen kan, dan 't „samen best vinden"?"

Hij opende de oogen wijd van verrassing.

„Ik verlang een man, Thony, die mijn heer en meester is!" ging ze voort. „Als ik jou trouwde, zou ik in alles mijn eigen weg volgen. Ik verlang een man tegen wien ik opzie, die mij verovert!"

„Dat is juist waar ik aan bezig ben," merkte hij gemelijk op, terwijl hij een kussen achter zijn hoofd legde.

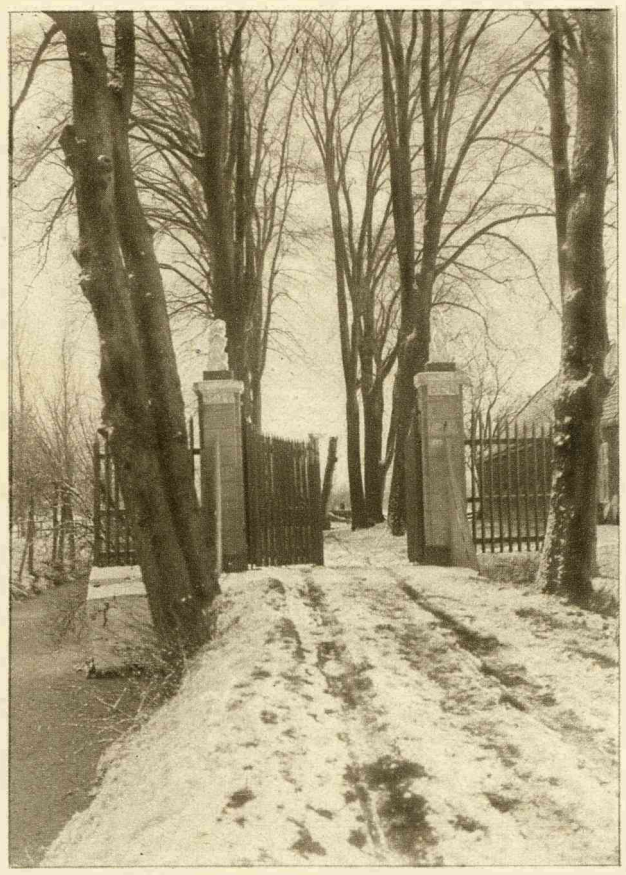
„Jij bezig mij te veroveren?" lachte zij. „Ha, ha, ha! Je zou in slaap vallen als je er maar aan dacht."

„Hoe onbeleefd!" mompelde hij. „Neen, als ik nog eens trouw, dan zal het zijn met een man, sterker dan ikzelf. Ik heb geestkracht, maar ik zou een man kunnen liefhebben, die mij wegvoerde tegen mijn wil en mij dwong hem te trouwen; die geen afwijzing zou aannemen en mij zoo lief had dat hij alles zou wagen om mijnentwil."

„O, als je van romantiek houdt," zei hij met half gesloten oogen, „dan zal ik trachten zoo iets te bedenken."

Ze schudde lachend het hoofd.

„Neen, je bent een beste jongen, Thony, en een goed vriend; maar je bent zoo vreeselijk gemakzuchtig, zoo weinig flink, dat je niet de minste gelijkenis toont met mijn ideaal.

Ingang hofstede „Muyden" aan het Toepad — Rotterdam.

Visschershuisje aan de Rotte — Rotterdam.

[1]) Een luiaard, een nietsdoener.

Ik verlang iemand met een wil, iemand die mij prikkelt, mij opwindt."

„Hm! — Zooals de schilderachtige Sequeira, zeker?" waagde hij.

Er klonken voetstappen achter hen en lady Thomson kwam hen uit de kamer te gemoet. Ze was een knappe verschijning van middelbaren leeftijd en Lydia's naaste buur.

„Ik dacht dat je aan 't wandelen was met mijnheer Sequeira," riep Lydia haar toe, terwijl ze een plaats voor haar inruimde.

„Ik vond het wat frisch en zei hem dat ik een sjaal ging halen en me bij jou op de veranda zou voegen. Ik had een interessante conversatie met hem, lieve. Vind je ook niet, dat het een fortuintje was, toen ik in het voorjaar met hem kennis maakte?" praatte ze voort. „Het gebeurt niet elken dag dat men de hand kan leggen op den ex-president van een der Zuidamerikaansche staten. Hoe vind u hem, lord Kelworth?"

„O, schilderachtig!" antwoordde deze, een geeuw onderdrukkende.

„En toen hij mij schreef, dat zijn vriend de markies De Vasco hem diens jacht geleend had en dat hij hiermee naar Engeland kwam, inviteerde ik hem natuurlijk naar Petmouthsbaai te komen en eenigen tijd bij mij door te brengen."

„En introduceerde hem bij uw vrienden," vervolgde Lydia met een glimlach.

„Wel, lieve, hij is werkelijk een aanwinst, nietwaar?" ging lady Thomson voort. „Ik had hem nog graag eenigen tijd hier gehouden, maar hij spreekt er reeds over weer naar Paragua terug te gaan. Hij heeft zooveel plannen. Ah, daar is hij!" riep zij uit en een oogenblik later kwam een lange, statige gestalte den hoek van de veranda om.

„Ik kon mij niet weerhouden een oogenblik te verpoozen aan het eind der laan — 't is er betooverend!" verklaarde de heer Sequeira met zijn zachte stem.

In werkelijkheid had hij vijf minuten lang achter een pilaar op de veranda gestaan, slechts enkele schreden van Lydia en lord Kelworth verwijderd, waar hij hun geheele conversatie had aangehoord. Hij achtte het evenwel niet noodig hiervan melding te maken.

„Ik vertelde onze gastvrouw juist dat u voornemens is weder naar Paragua terug te keeren, waarde heer Sequeira," zei lady Thomson op zoetsappigen toon.

De heer Fernando Sequeira, ex-president van Paragua, zonk elegant in een gemakkelijken rieten stoel neer. Hij was een man met een knap uiterlijk, met zwart, hier en daar eenigszins grijzend haar, in de kracht van zijn leven, vier en veertig, naar schatting. Hij had schitterende tanden en donkere oogen, die soms vonken schoten.

„Misschien wilt u het ons zelf wel vertellen, mijnheer Sequeira?" zei Lydia, hem vriendelijk lachend aanziende — geheel onnoodig, vond Thony.

De heer Sequeira haalde onverschillig de schouders op.

„'t Is gauw verteld. Vier jaar geleden wist een schelm, Alvaro Gomes, het volk wijs te maken, dat hij een beter president zou zijn, dan uw onderdanige dienaar. De gebruikelijke revolutie brak uit en ik had nog net den tijd aan een gewelddadigen dood te ontsnappen. Welnu, er zijn thans andere menschen in Paragua, die meenen dat mijn vriend Gomes niet zoo'n goed president is, als ik was. In 't kort: ze willen mij terug hebben."

„En u wilt hen helpen?" vroeg Lydia belangstellend.

„Ik zal 't trachten," antwoordde de ex-president. „Natuurlijk zijn er moeilijkheden, dat begrijpt u! Er zijn altijd nog menschen die met vriend Gomes tevreden zijn."

„'t Beteekent dus een ander het voetje te lichten, hè?" zei lord Kelworth gemelijk.

„Precies, waarde lord! Maar daarvoor is geld noodig. Wapenen, kleeding, voedsel, alles moet worden gekocht. Maar daarin is te voorzien. Mijn vriend, markies De Vasco, die mij zijn jacht geleend heeft, zal mij hierin helpen. Ik wacht elk oogenblik zijn antwoord. U ziet, ik zal winnen," voegde hij er aan toe en zijn oogen ontmoetten die van Lydia.

Zij praatten nog eenigen tijd voort, tot lady Thomson's echtgenoot met enkele andere heeren uit de biljartzaal zich bij hen voegde. Eindelijk namen ze afscheid. Sequeira sliep dien nacht bij Sir Thomson, terwijl Kelworth